

[Niels Westerby]

Helge Nielsen, når han siger, at det vigtigste for arbejderne er, at der er fuld beskæftigelse. Det er helt oplagt rigtigt, og jeg vil gerne deklarerer, at vi til enhver tid også vil forsøge at føre den fulde beskæftigelses politik. Men her må jeg dog gøre en tilføjelse. Selv under fuld beskæftigelse sker der jo det, at den enkelte arbejder en gang imellem skifter det sted, hvor han arbejder, og selv under sådanne forhold kan det have sin betydning at have et vist opsigelsesvarsel, så man har tid til at finde et nyt job.

Jeg kan også erklære mig enig med hr. Helge Nielsen i, at det er vigtigt at give en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, når en mand bliver arbejdsløs, altså en god arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi har også været med til at forbedre reglerne om arbejdsløshedsunderstøttelse for de mennesker, der gerne vil arbejde, men ikke kan få et arbejde. Det er ikke dér, problemet ligger, for det er jo vitterligt således, at det, den enkelte allerhelst ønsker, er naturligvis at få et arbejde, ikke at få en understøttelse. Men en del af trygheden ved at have arbejde og ikke få understøttelse ligger også deri, at man i kraft af et vist opsigelsesvarsel får tid til at finde et nyt job, hvis man siges op; derigennem har man en minimumsbeskyttelse i sin beskæftigelse. Jeg kan altså ikke erklære mig enig med hr. Helge Nielsen, når han siger, at forslaget er overflødigt.

Derimod kan det nok til en vis grad siges, at hr. Jens Frandsen havde sympati for forslaget, men måske det kneb lidt med at give virkeligt udtryk for, at han havde noget at have sympatien i. Hr. Jens Frandsens argumentation gående ud på, at et langt opsigelsesvarsel nærmest kan give en vis utryghed hos den enkelte lønmodtager, en argumentation, som arbejdsministeren jo fulgte op, forekommer mig yderst anstrengt. Arbejdsministeren gik oven i købet så vidt at sige, at for visse funktionærer havde det været skadeligt, at de havde de opsigelsesvarsler, de har ifølge funktionærloven. Ærlig talt, jeg tror, at hvis arbejdsministeren mødte med et lovforslag om, at nu skulle vi ophæve reglerne om opsigelsesvarsler for funktionærerne, så ville det blive meget dårligt modtaget i funktionærkredse,

og med fuld ret. Reglerne har ikke virket således, at arbejdsgiverne afskediger funktionærer efter en vis tids ansættelse, inden deres opsigelsesvarsel træder i kraft, og det vil naturligvis gå ligesådan på dette område, at arbejdsgiverne fuldt ud vil acceptere reglerne; der vil ikke blive tale om, at man for at undgå 5 ugers opsigelsesvarsel for folk, der har været ansat 4 år i samme virksomhed, vil opsiges arbejdere i utide. Det er en yderst anstrengt argumentation, som ikke har noget som helst på sig.

Det var meget interessant at se, at fra flere sider syntes man, at dette var noget, som burde fremmes. Arbejdsministeren brugte udtryk som, at det er en proces, der er i gang, og han håbede, at arbejdsmarkedets parter ville kunne klare denne proces, så man kunne komme videre på dette område, og noget lignende gav hr. Jens Frandsen udtryk for. Men det håber vi da sandelig også. Vi ønsker da, at arbejdsmarkedets parter med tiden skal finde frem til endnu bedre opsigelsesvarsler og endnu mere tryghed i ansættelsen end det, det forslag til folketingsbeslutning, som vi har fremsat, er udtryk for. Vort forslag indeholder en mindstegaranti for den enkelte lønmodtager, for den enkelte arbejder, og vi håber så sandelig, at organisationerne igennem en proces kan bygge oven på det og finde endnu mere tryghed i ansættelsen. Vi mener bare, at det enkelte menneske må have en vis tryghed i sin daglige tilværelse, ikke skulle leve fra hånden i munden i dette forhold, men vide, hvor det står.

Hr. Bendix kom ind på en betragtning om, at det ville være at gribe ind i bestående aftaler, hvis man gennemførte det forslag til folketingsbeslutning, som vi har fremsat. Det kunne hr. Bendix jo forholdsvis nemt komme ud over. Hr. Bendix kunne jo bare tiltræde forslaget til folketingsbeslutning og så sige, at nu vedtager vi en lov, der træder i kraft i foråret 1969, altså på det tidspunkt, hvor de bestående overenskomster udløber; så bliver det i hvert fald ikke noget indgreb i bestående aftaler. Det er overhovedet ikke noget problem, og det er en yderst anstrengt argumentation.

I øvrigt forekommer det mig en lille smule ejendommeligt, at man fra konservativ side er så hundeanst for at gribe ind i forholdet